

Mitä me tarvitsemme?

Paljon on meillä todellisia tarpeita; joka-päiväisen leivän ohella — josta jo Luther antoi sangen täydellisen määrittelyn — tarvitsemme yhtä ja toista lisäksi aina sitä mukaa kuin ihmisyydessä edistymme. Ja ihmisyytemme olemus on itsetunto, tietoisuus, joka onkin niin tärkeä, että hyvin voi sanoa kaiken muun meille annettavan, jos sen kerran saavutamme.

Mitä on sitten tuo tietoisuus, josta niin paljon riippuu? Se on selkeä katse elämän tosioloja havaitsemaan, se on avoin mieli ottamaan totuutta vastaan sellaisena kuin tämä rehelliselle tutkijalle ilmestyy, se on kaikissa vaiheissa tyyni varmuus, jonka voi antaa ainoastaan selkeä tieto luonnon lakien johdonmukaisesta järkähtämättömyydestä.

Mitä on ihmisolento ilman itsetietoisuutta? Hän on kuin kasvi, joka haaveissa ja unelmissa elämänsä kuluttaa käsittämättä, miksi kulkijan jalka hänet polkee tai — jos on rikkauden puutarhaan sattunut syntymään — miksi hänelle hoito on varattu. Tai on hän kuin eläin, joka kulkee viettien poluilla, noudattaa toimissaan välittömiä vaistoja joutuen usein näistä kärsimään

ja oppii siten vasta kovassa koulussa ajattelun, tietoisuuden alkeita.

Siinä koulussa kasvaa myös tietoisuus.

— — —

Tärkeä on tietoisuus etenkin vapaudentaitelijalle. Häntä vastassa ovat mahtavat vallat, hänellä itsellään etenkin alkutaistelussa vain vähäisiä voimia. Niitä on siis säästellen käytettävä. Tyhmä on se, joka ensi innostuksessa juoksee päänsä seinään, hakee marttyriutta osamatta laskea kuinka paljon sillä asiaansa hyödyttää. Raukka on taas toiselta puolen se, jonka varovaisuus menee niin pitkälle, ettei hän koskaan tule mitään yrittäneeksikään, vaikka herännyt tuntuksa häntä toimintaan pakottaa. Se vain, joka voimansa ja vastustajan voimat tunteen täydellä tietoisuudella käy taisteluun, se vain voi voiton pöyhitymättä kantaa ja tappion maentumatta kestää.

Mitä on työläisjoukko, joka äsken heränneenä, tietoisuutta vailla käy olojaan parantamaan. Joko syöksyy se silmittömällä vimmallä lähintä vastustajaansa vastaan, mutta iskee otsansa niihin teräksisiin verkkoihin, joita poliisivaltio on sen tielle virittänyt, tai lähenee se nöyrästi madellen sortajaansa ja rukoilee tältä armonapientä osaa siitä, mikä sille oikeudella kuuluu. Kummassakaan tapauksessa ei ole useinkaan mi-

tään hyödytty. — Mutta työväestö taas, joka tuntee liikeolot ja työnantajansa aseman, joka tietää milloin sopii esittää vaatimuksensa ja mitä voidaan läpi ajaa, joka tietää myöskin, milloin on paras tyytyä siihen, mitä jo on saavutettu, ja alkaa varustautua uuteen yritykseen, se työväestö etenee varmassa marssissa askel askeleelta, se ei viehäty sekaisena juoksemaan houkuttelevan virvatulen jälestä eikä myöskään tappion uhatessa hajanaisena laumana syökse pakoon. Rivissä edeten, rivissä peräytyenkin se noudattaa yhtenäistä suunnitelmaa tietäen, että aina saadaan niin paljon kuin on ansaittukin s. o. niin paljon kuin järjestäymisen voiman, yleisen osanoton ja taistelukeinojen sopivaisuuden puolesta saavuttaa voidaan.

Arvonsa tunteva ja voimansa laskeva työväki tietää, että on helpompi vuoden aikana säästää varoja voittoisan lakon varalta kuin kaksi vuotta kitua epäonnistuneen taistelun seurauksia, se tietää että vapauden puolesta on uhrattava kaikki, mutta että myös on katsottava hetki, jolloin todella voi jotain varmaa voittoa.

Lämpimin, uhrautuin mielin ja avoimin silmin siis käykäämme kohtaloamme kohti. Pelkuruus ja uhkaröyhkeys — jotka tavallisesti käsi kädessä käyvät — pois! Ainoastaan elävän elämän lakeja noudattaen, voitoista hyötyen tap-

pioista oppien kasvakaamme tietoisuudessa, niin ei elämämme vuoda hietana hukkaan vaan elävänä soluna kohottaa ihmiskunnan onnea ja edistystä.

22, 4, 06.

